

[Merten Lange.]

at slå kirkeudvalget og kulturudvalget sammen; det havde været en frygtelig opgave for kulturudvalget at gå ind i disse interessante detaljer.

Nu har vi dog i hvert fald den tilfredsstillelse at kunne sige til det høje ting, at vi tror nok, udvalgets medlemmer har forstået det lovforslag, som her er til anden behandling, og det er vel den første betingelse for, at vi kan behandle det.

I øvrigt vil jeg sige, at det har været en ganske spændende behandling, lovforslaget har fået, for vi har jo fået meget kraftige henvendelser i anledning af dette lovforslag, som drejede sig om noget, som for de fleste af os var nogle meget ubetydelige detaljer i det store demokratiske puslespil her i Danmark. Det var åbenbart, at reaktionen fra det, som jeg måske kan kalde det ret snævre kirkefolk — og det er jo i realiteten dem, der i hovedsagen står bag ved menighedsrådene — var meget voldsom og meget kraftig. Man har åbenbart ikke ønsket, at vi skulle nedsætte demokratiske hegn omkring menighedsrådene, som måske kunne være nyttige ud fra almindelige demokratiske betragtninger, men som ikke passer de pågældende forsamlinger. Demokrati er jo noget mærkeligt noget. Hvis man laver demokratiske regler, som i deres renhed og purhed er uklanderlige, og det viser sig, at den pågældende forsamling synes, de er en forbrydelse mod menneskeheden, så er det et spørgsmål, om vi har fremmet demokratiet ved det.

Den slags ting er vanskelige at afveje. Jeg har haft den opgave at skulle redegøre i min gruppe for denne interessante sag, og mine gruppemedlemmer er ikke alle lige levende engageret i menighedsrådsspørgsmål, men dette sidste principielle synspunkt, nemlig at en gruppe af mennesker, som går ind i et arbejde på et vist område af vort demokrati, må have en vis rimelig manøvredegytighed inden for deres egne rammer, at vi ikke skal fastsætte alt for stramme regler for

dem, det er nok noget, vi synes er fornuftigt. Så kan man mene om præsternes medlemskab af og formandskabet i menighedsrådene, hvad man vil — det synes jo at være noget, der er på retur — men vi har altså ment at måtte reagere, som vi nu gør her i udvalgsbetænkningen, over for en sådan kompakt reaktion fra de meste interesserede. Det må demokratisk set siges at være rimeligt.

Selv om det, vi mente, dengang vi førstebehandlede lovforslaget — at det var en demokratisk skønhedsoperation — stadig væk står ved magt, så skal man altså ikke indoperere skønhed på nogle, der hellere vil være en lille smule grimme.

Kirkeministeren (Dorte Bennedsen): Som det allerede er refereret af en af ordførerne her, sagde jeg i den fremsættelsestale, der i sin tid fulgte lovforslaget, at der ikke havde været enighed blandt de hørte parter, lovudkastet havde været sendt ud til. Der havde ikke alene ikke været enighed, der havde for den største dels vedkommende været modstand mod de forslag, der var indeholdt i lovforslaget. Jeg redegjorde også dengang for, hvorfor jeg alligevel fremsatte lovforslaget, og jeg kan her ved færdiggørelsen af arbejdet med lovforslaget konstatere, at de intentioner, jeg dengang havde, er opfyldt i den form, at lovforslaget har vakt en stor debat ude omkring i landet.

Hr. Falk Hansen brugte udtrykket, at arbejdet i det kirkelige udvalg havde resulteret i, at man måtte skære en hæl og klippe en tå. Deri kan jeg kun give det ærede medlem ret. Man kan så, alt efter sin private indstilling, filosofere over, om der er hugget eller klippet en anelse for hårdt. Jeg vil godt for mit vedkommende sige, at alt i alt må man vel erkende, at det resultat, man er nået frem til med ændringsforslagene, stort set passer til situationen af i dag. Men jeg kan dog ikke dy mig for at føje til, at jeg for mit eget vedkommende ikke vil nægte, at jeg håber, at både forslaget, som det lå i